

der disse Forhandlinger stillet sig ganske overordentlig imødekommende, og fra Arbejdsgivernes Side har der vel været noget mere Tilbageholdenhed, men alt i alt har der paa adskillige Punkter ogsaa der været vist Imødekommen.

Resultatet har da været, at der for en 14 Dages Tid eller lidt mere siden har kunnet indsendes til Indenrigsministeriet en Betænkning fra Udvalget, indeholdende 3 forskellige Forslag. Det ene af disse gælder kun en rent privat Overenskomst. Det er en Udarbejdelse af en Normalvedtægt, der skulde anvendes for de faglige Stridigheder ved de faglige Voldgiftsdomstole. Derom er der ikke Anledning til at lovgive. Det er kun en rent privat Foranstaltning mellem de 2 Parter. Den slutter sig nøje til de bestaaende Forhold, er en videre Udvikling af den, egentlig kun en Mønstervedtægt, der skulde træde i Stedet for de forskelligartede Vedtægter, der nu findes. De 2 andre Forslag gaa ud paa Lovbestemmelser. Det første gælder Oprettelsen af en permanent Voldgiftsret for Retsstridigheder. En Voldgiftsret, der skulde lovfæstes, medens den hidtidige permanente Voldgiftsret har haft en mere privat Karakter. Dette er altsaa ogsaa en Udvikling i nøje Tilknytning til det bestaaende. Man har bygget paa den permanente Voldgiftsret baade med Hensyn til Sammensætning og Virksomhed, men har blot ønsket at lovfæste dette, udvide Virksomhedsomraadet og give mere praktiske Regler for, hvorledes den skal optræde.

Hvis ærede Medlemmer prøve paa at gennemlæse dette Forslag, tror jeg nok, at mange af dem ville faa Indtryk af, at det for Folk, der ikke til daglig tumle med Arbejdsstridigheder, er noget tungt at trænge til Bunds i. Jeg skal derfor her nøjes med at give en kort Fremstilling af selve Hovedpunkterne i Forslaget, som det nu foreligger. Det gaar ud paa, at der skal være en staaende Voldgiftsret under Navn af den permanente Voldgiftsret. Man siger i Bemærkningerne til Lovforslaget, at man egentlig var ked af dette fremmede Navn, men da det nu en Gang var et Navn, der havde faaet Hævd og god Klang, ønsker man ikke desto mindre at bibeholde det. Den staaende Voldgifts-

ret skulde bestaa af 12 Medlemmer, 6 ordinære og 6 Suppleanter saaledes, at disse Medlemmer valgtes som Repræsentanter for de 2 Grupper, som Sagen berørte. Tage vi de 6 ordinære Medlemmer, skulde de 3 vælges af Arbejdsgiverforeningen og de 3 af de samvirkende Fagforbund, saa længe disse 2 Foreningsgrupper kunne siges at repræsentere en overvejende Del af de organiserede Arbejdsgivere og Arbejdere. Til Voldgiftsretten skulde dernæst træde en Formand. Der skulde ogsaa være en Næstformand, eventuelt flere Næstformænd, men kun som Suppleanter. Man maa altsaa tænke sig Voldgiftsretten i det givne Tilfælde sammensat af 1 juridisk Formand, 3 Arbejdsgivere og 3 Arbejdere. Formanden tænkes valgt af de 6 Medlemmer af de 2 Grupper ved Stemmemajoritet. Staa Stemmerne lige, og der ikke kan komme noget Valg i Stand, skal Formanden vælges af Justitiarius i Højesteret i Forening med Formændene for de kollegiale Retter i København blandt disse Retters Medlemmer. Om fornødent skal der oprettes flere Voldgiftsretter, hver med sit afgrænsede Omraade. Man har foreløbig tænkt sig, at en enkelt kunde være tilstrækkelig. Men skulde det vise sig, at Arbejdsfeltet bliver for stort, kunde man tænke sig at gaa til flere paa de forskellige Steder i Landet. Omkostningerne ved disse Voldgiftsretter skulde bæres af Staten som et Udtryk for den store Interesse, den har for lykkelige Afgørelser paa dette Omraade.

Denne Voldgiftsrets Betydning skulde imidlertid indskrænkes til, hvad man kan kalde Retsstridigheder mellem de 2 Parter, den skulde have dømmende Myndighed i Sager, der angik Septemberforligets Overholdelse og i adskillige andre Tilfælde, hvor det gjaldt Stridigheder om Overenskomster mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, dog saaledes, at hvis det i disse Overenskomster fastslaas, at Sager vedrørende dem ikke kunne indbringes for denne Voldgift, skal den ikke have Ret til at blande sig i saadanne. Med andre Ord, Arbejderne og Arbejdsgiverne faa, naar de enes om det, en Mulighed for at unddrage sig Voldgiftsrettens Omraade. Men det sædvanlige, det næsten selvfølgelige vil vel blive, at alle Overenskomster slutes paa